

O Bog! kateri si nas po sv. bratih Cirilu in Metodiju k edinosti sv. vere poklical, dodeli, da se odločeni bratje in sestre naši zopet povernejo v naročje matere katoliške cerkve, da bode, kakor je v nebesih, tako tudi na zemlji, le en hlev in en najviši Pastir. Tega te prosimo po neskončnem zasluženju Tvojega Božjega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, po prošnjah prečiste Device Marije, sv. Cirila in Metodija in vseh Tvojih ljubih svetnikov. Amen.

I s k r i c e.

Dobra dela.

Pošteno živeti in pa dobra dela izvrševati ne ostane nikdar brez dobrih nasledkov. Preje ali sleje kalí, raste in dozori dobrih dejanj vsejano seme, če tudi ne vselej očitno, gotovo pa na skrivnem. Dobra dela so podobna zlahtnemu in lepemu sadežu, kateri za svojo rast in dozoritev primernega časa potrebuje, slednjič dobro in okusno jed, a po vrhu tega pa še lepega in kaljivega semena za nove rastline — daje.

Kolikor več kdo dobrih in blagih dejanj izvede, toliko več si tudi pravih prijateljev (če ne za ta, gotovo pa za oni svet) pridobi. Krasen je pogled na livado polno razno barvanih cvetlic pomladanski čas; a še krasneje bode pa tvoj pogled v starosti na dolgo množico let, katere ti je božja milost preživeti odločila, če si ves čas svojega življenja vedno blaga in dobra dela doprinal in opravljal iz prave krščanske zavesti.

Tolažilni spomin na opravljena dobra dela nikdar ne izostane, a najprijetneje obudi se pa ob naši smrtni uri; ob tej uri človek spozna še le v resnici pravo vrednost opravljenih dobrih dejanj, kar ga pri ločitvi iz te revne zemlje nebeško krepča in mu ločitev prijetno dela; vse, kar se posadi in vseje, človeku na večer največje veselje, radost in prijetno vonjavo napravlja.

Nikdar ni človek v svojem življenji tako popolnoma srečen, nego ob sklepu taistega, ako ga zavest tolaži, da je obilo dobrega in koristnega, ko je bil še krepak, izvršil in doprinesel.

Dobra dela opravljaj previdno, ker vse, kar je dobrega, ima nasprotnovalcev brez broja.

Kedar se ti prilika ponudi, doprinesiti kaj dobrega in blagega, ne premišluj dolgo, ali hočeš storiti ali ne; kdor pri dobrih delih dolgo premišljuje, navadno malo ali pa še celo nič dobrega ne načini.

Sè svojimi dobrimi deli in blagimi dejanji se nikoli in nikdar ne bahaj, še manj bodi pa na taiste ponosen ali radi njih ošaben, ako hočeš, da bodo v božjih očeh pravo veljavo imela. Svojih dobrih in blagih dejanj nikoli sam na veliki zvon ne obešaj, ker to ni krščansko.

Kadar dobro delaš, bodi gluh, mutast in slep!

Kadar nameravaš kaj dobrega in blagega storiti, vprašaj se vselej poprej: Kaj bi neki ljudje rekli in kako o meni sodili, ko bi jim bili tudi moji skrivni nagibi k mojim dobrim delom — popolnoma znani? Za dobro delo imej vselej tudi blag namen!

Karakteristično za-te naj bode, da najlepšo stran svojega duha, če to ne moreš popolnoma, pa vsaj deloma pred svetom prikrivaš in se v vseh dobrih rečeh manjšega kažeš, kot si pa v resnici; če se kažeš boljšega, kot si res, slepariš samega sebe in druge, kar ti bode v sramoto, ako se kažeš pa manjšega, bode ti v čast; ponižnost bodi tvoj ponos!

Dobra dela in blaga dejanja, naj bodo kolikor tudi slavna in imenitna, zgubé svojo vrednost, ako se človek, kateri je izvede, sam ž njimi baha in ponaša.

Kdor se sè svojimi dobrimi deli baha in ponaša, ne živi za taista, nego živi le za njihovo senco — posvetno čast in puhlo hvalo.

Vsaka cvetlica najlepše na skrivnem cvete; tudi dobro delo na skrivnem doprinešeno ima največo veljavo.

Samo hvala kristjanu ne pristuje; ali vendar, ako blagi človek brani z orožjem resnice svoja splošno koristna poduzetja, pripodabljati more se solacu, katero temno meglo prežene, da more tembolj sè svojo svitlobo in toploto na zemljo, rastline in živalstvo koristno upljivati.

Le eno samo dobro in blago dejanje v resnici doprinešeno je več vredno, nego tisoč in tisoč lepih obljub — neizvršenih.

Dejanje, o katerem se največ govoriči in okolo katerega se najstrastneje ropota, se le redko kedaj koristno dovrši, a naj večkrat še celo opusti. Kdor najčestokrat o ljubezni do bližnjega govori, navadno do svojega sobrata nikakoršne ljubezni nima.

Tat, ki nam čas krade, je odlašanje dobrih del; ta razbojnik nam leto za letom brez koristi odnaša tako, da se človek dostikrat brez vseh dobrih del in zasluženja postara.

Za dobro dejanje bodi vselej na mestu odlóčen; dobro delo izvršiti, nikdar se ne obotavlja, tudi le jeden sam trenutek ne.

Dobro delo odlašati more le bedak. Kdor preveč prevdarja, kadar mu je dobro delati, išče le uzrokov, dobro delo popolnoma opustiti.

Med sklepom in izvršitvijo dobrega in blagega dejanja naj se drugega ne nahaja, nego prehod od prvega k drugemu. Nikdar ne odlašaj tega na večer, kar uže lahko zjutraj dovršiš. Lenuh svoja dela le „jutri“ opravlja, a „danes“ pa neprestano lenobo pase, to je: nikdar nič koristnega ne stori.

Kdor dobra dejanja točno izvaja, posnéma Boga samega, kateri je le velel: „bodi“, in bilo je brez odloga.

Opravi dobro delo vselej hitro in brez odloga, pa bode imelo vselej dvakratno veljavo.

Ako tvoje dobre sklepe počasnost in lenoba spodleze, uničen je ob jednom tudi nagib, dobro delo izvršiti.

Kdor nad svojo lastno močjo obupa, ta nikdar nič ne skuša, ter se vrne na sredi pota, ki ga vodi k dobremu, k čednosti in oliki duha, — nazaj v propad neumnosti.

M. R.

O važnosti lokalnih učiteljskih konferencij.

Vesela bodočnost i pravi napredek ljudske šole ste dve skoraj jedino le od učiteljskih konferencij odvisni reči. To razvidile so davnej že višje šolske oblasti i zarad tega zahtevale tudi, da naj mnogobrojno vdeležujejo se učitelji teh skupščin. Ker pa po starem pregovoru »non semel, sed bis et saepe cadendo gutta cavat lapidem« (ne jedna, ampak dve in več kapljic more kamen zotliti), tudi sama okrajna konferencija v letu zdato povzdigniti ne more šolski napredek, a ne zadostuje niti krajnim šolskim potrebam, niti zahtevam posameznih šol, ter ne more tako pospeševati nadaljevalno učiteljsko izobraževanje, kakor zgodilo bi se, ako bi poleg okrajnih skupščin sklicavale se večkrat v letu tako zvane lokalne — krajne — konferencije v kakih štirih, petih, ali šestih šolskih krajih za učitelje taistih šol, ki oddaljene so jedno ali poldrugo uro od teh krajev. *)

Neogibno potrebo i posebno važnost teh konferencij kaže nam jasno njih važni namen i velika korist za učitelje posebej i za šolski napredek sploh. Namen konferencij znači v občem že sama beseda, kajti konferencija od »conferre« skupaj znašati, nanašati, pomeni nanašanje vednosti, misli i skušenj, ki pridobil si jih je posamezni učitelj na polji pedagogičnem, didaktičnem, kmetijskem i. t. d., naj bode že s čitanjem koristnih knjig, ali z lastno skušnjo, ali pa na drugi način, katere more potem pri učiteljskih skupščinah naznanjati po prijateljski svojim tovarišem. Važnost učiteljskih konferencij je že v tem obziru zelo velika, da more namreč vsak od skupščine zamenjavati svoja duševna bogastva z onimi, ki najde jih pri svojem tovarišu. Zato ne zadostuje pa sama okrajna konferencija, kajti pri teh konferencijah, h katerim zbere se štirideset i več učiteljev, ni mogoče, da pokazal bi vsak učitelj posebej svojo metodo i svoje skušnje, ker te skupščine premalo časa trajajo za tako veliko število učiteljev.

Pri konferencijah se mora pa vendar le prvo za to skrbeti, da dobi vsak učitelj brez izjemka priložnost pokazati očitno, česar naučil i priučil se je v svojem učiteljskem delovanju i službovanju, to more doseči se le pri krajnih šolskih skupščinah, kamor snide se samo deset ali dvanajst učiteljev. Ako pomislimo pa še, da ima vsak šolski kraj svoje razmere, o katerih razgovarjati se morejo le učitelji taistega kraja i njegove okolice, ker drugim učiteljem niso tako znane ter jih vsled tega tudi manj zanimivajo, je očevidna korist krajnih konferencij. Take razmere so na primer vzroki, ki zadržujejo redno obiskovanje šole. Ti vzroki pa niso po vsih krajih jednaki, zarad tega je neobhodno potrebno, da razgovarjajo i posvetujejo se učitelji v raznih krajih o pripomočkih, s katerimi bi se moglo slabemu obiskovanju ljudske šole jednega kraja v okom priti, i kako bi premagale se ovire, ki stavijo jih zopet neprilicne razmere drugega kraja. Na ta način dospeli bi lahko do sredstev, katera odstranila bi

*) Tako imeli so letošnje šolsko leto učitelji novomeškega okraja v štirih krajih v Novem mestu, v Žužemberku, v Trebujem i v Toplicah svoje lokalne skupščine.